

Veress Miklós

Nulla egy tizenhárom

Ilónak

*Átkecmeregtünk már októberen.
Közelít telünk. Teled – a telem.
Ilyenkor kell a közös takaró,
mert hiány még a hó, a hó, a hó,
mely úgy zúdulhat reánk hirtelen,
mint koromfeketére a fehér.
Vagy pirosra, hogy alatta a vér:
egy visszaálmodásnyi félelem,
amikor közelít megint január,
s a negyvenkettes barcsi anyakép,
amely mögött a lágeres vidék.
Születésünkből sikolt a halál.*

*Vagy csak hörög. Megszokni ezt vagy azt
már megszoktuk. Mint Isten minket is.
Túl régen volt – akár mi, – Ó kamasz,
tótárpádosan minden csínyre friss.
Velünk őszül, amikor behavaz
Egy didergő kis országot a tél:
korompirosra zúdul hófehér.
Mint valaha. Mint mindig. Az igaz
csupán, hogy nekem hiányzik a hó.
Mint holtaknak. Ám földekben a mag
fölálmodná, mert különben kifagy.
A lét is csak egy közös takaró.*

*Akár a nemlét. Nincs történelem.
Inkább azok, akik majd hirtelen
belőlünk zúdulnak, akár a hó,
pedig hiszen a víz az őselem,
s előbb még föl kell párolognia,
hogy azt tegye, ami nyiloánvaló,*

Veress Miklós hetvenéves. Versei közlésével szeretettel köszöntjük. (A Szerk.)

*és belevágjon arcunkba fehéren
abban a várt és félt – de mégis-szélben,
és megtörténjék veled és velem
az október is mint história,
és elkecmeregjünk novemberig,
míg bennünk egyre több halott lakik.*

*De jön hónap: a tizenharmadik,
és újra zeng a hó. A hó. A hó.
És elföd mint a közös takaró,
amikor reánk januárodik.*

Ősi hetes

*Hosszú évada jön a szélnek,
most minden szó siralmas ének,
s megint csak varjak feketéllnek.*

*A lelkeket kétségek lakják:
már nem tudom, vagy nem hiszem,
hogyan könny formázza a szem alakját.*

Vagy csupán a könnyét – a szem.

Utolsó postám Szigligetből

*Megkaptam a sarokszobát.
Köszönet érte Szigligetnek!
Bár inkább költőnők – nohát –
kiket effélék megilletnek,
hiszen, hol alkotnom illene,
biedermeier toilette-asztal
tükrrel – vinné a fene!
Telisteli vagyok panasszal.*

*Így tengődöm el másnapig,
de mit is tehetek az ellen,
hogyan Nagylaci máshol lakik,
mert főntebb és nem velem szemben,
hol egykor életem is eldőlt
(hisz ifjabb valék, és néha fennkölt,
amíg Ilómra rátaláltam),*

s amelynek ediculumában
ott viaskodik máig Szentgyörgy,
míg itt fordítva áll a bál,
hogy a szerelmében csalódott
Harlequin üvegbuborékot
fú s egyszersmind furulyál.

Nohát! Dolgoztam épp eleget,
de ez már versen túli légyott –
döcögni árkon-bokron át,
hogy megpaskolhassuk-e még ott
Primaverácska tomporát
(egyben bocsánatot kérve
a költő-hitvesnek legott),
ki úgy szerette, mintha testvére
volna a borsosi szobor,
mert némiképp hasonlított
a nyurga Margitra valahol,
ki tőlünk végképp megszökött
sokakkal együtt tizenhúsz éve.
Itthagyván Szigliget-rögöt
reánk. S pocoktúrásokat.

Ha virágot adunk ölébe,
a Leány visszabólogat.

Oda, hol kastéllyal határos
dombról egekbe most is fölnez,
bár halóban: Libáni Cédrus.
S visszaint valamennyi csontkéz.

Mert régi fényben odabenten,
a poharas könyvtárteremben
régóta üres a helyem,
de kik játszódnak nélkülem,
bizonyosan engem is látnak,
akiket annyira szerettem
barátnak, apának, anyának,
s úgy élnek bennem – hogy helyettem.

Ablakon túlról ki reám les –
füstjeiből Nemes Nagy Ágnes,
s ki színeink vásznakba mossa,
kacag, harsog Szántó Piroska,
ám kritikáit is kiállja
Vas István eleganciája,

*s hiába fél szegény Pilinszky,
a felsőbbtség őt is meginti:
van ellene iszonyú vád –
bementett egy kóbor kutyát...*

*S kik még?! Számlálni sem lehet
az Urakat, a Hölgyeket,
kik így kikérhetik maguknak:
csupán elhalhatatlanulnak.*

*Egy volt az otthonunk, a házunk,
bár hamarost majd együtt játszunk
a Nagy Mennyei Kávéházban;
s elmondják, hol és mit hibáztam
életben s rímekben – jól tudom már,
hogy véleményük mi lehet –
mint rendes szigligeti polgár.
Ő magasságos istenek –
az előbbire tippelek.*

*Igaz, hogy fáj tudóm s a lábom,
lelkem is néha, hogyha látom
szellemetek egy szebb világon –
de engedjétek drága társak,
hogy csodákat még idelássak.
Hadd maradjak még idelelenn –
fárasztó magos az a menny,
és túl vakító az a fény –
hadd legyen ennyi az enyém!*

*Szét tépelt kézirat-halom
egy biedermeier asztalon.*

2010. ősz – 2011. télelő